

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: **R., a. s. so sídlom G.**, IČO: X., právne zastúpenému: Advokátska kancelária JUDr. D. B., s. r. o., so sídlom U., proti povinnému: **M. Š., nar. X., bytom D., o vymoženie sumy 28,88 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 7Er/1046/2010, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 31. mája 2011, č. k. 15CoE/118/2011-56, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky návrh na prerušenie dovolacieho konania **z a m i e t a .**

Dovolanie **o d m i e t a .**

Povinnému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Súdnemu exekútorovi došiel dňa 24. novembra 2010 návrh oprávneného na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu, ktorým je k návrhu pripojený rozhodcovský rozsudok, vydaný Arbitrážnym súdom Košice, so sídlom Alžbetina 41, Košice 040 01, IČO: 44 325 452, z 8. marca 2010, sp. zn. 2C/776/2009, ktorým bola žalovanému M. Š. uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi R., a. s., sumu 28,88 eur s príslušenstvom.

Následne súdny exekútor požiadal Okresný súd Levice o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Okresný súd Levice uznesením zo dňa 1. februára 2011 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 41 ods. 2 písm. d/, § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“); § 788 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1

Občianskeho zákonníka; § 35, § 45 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „ZoRK“); § 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch; § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. decembra 2007, § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, 2, 4 písm. k/, ods. 5, § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1. januára 2008; čl. 6 ods. 1, čl. 2 písm. a/, čl. 3 ods. 1, 3 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „Smernica Rady 93/13/EHS“), rozsudkom Súdneho dvora (ES) vo veci C-240/98 zo dňa 27. júna 2000 Océano Grupo Editorial SA proti Roció Murciano Quintero, rozsudkom Súdneho dvora (ES) vo veci C-168/05 zo dňa 26. októbra 2006 Elisa María Mostaza Claro proti Centro Móvil Milenium Sl bod 38, rozsudkom Súdneho dvora (ES) vo veci C-243/08 zo dňa 4. júna 2009 Pannon GSM Zrt proti Erzsébet Sustikné Györfi bod 43.

Prvostupňový súd ďalej konštatoval, že v posudzovanej veci sa oprávnený domáhal návrhom vykonania exekúcie zo dňa 22. novembra 2010 vymoženía sumy 28,88 eur s príslušenstvom na podklade exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok, vydaný Arbitrážnym súdom Košice, s. r. o., so sídlom Alžbetina 41, Košice 040 01, IČO: 44 325 452. Uviedol, že rozhodcovská doložka je súčasťou obsahu formulárovej zmluvy, ktorú oprávnený v rámci svojej podnikateľskej činnosti používa v prípadoch uzatvárania zmlúv rovnakého druhu a neurčitého počtu. Zastal názor, že dojednanie rozhodcovskej doložky v spotrebiteľskej zmluve je neprimeranou podmienkou, ktorá je v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná. Svoj názor oprel o to, že spotrebiteľ sa v porovnaní s dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciú silu, ale aj úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky vopred pripravené dodávateľom bez toho, aby mohol podstatným spôsobom ovplyvniť ich obsah. Poukázal tiež na okolnosť, že zriaďovateľom rozhodcovského súdu, ktorý v predmetnej veci rozhodoval, je podnikateľský subjekt, obchodná spoločnosť, právnická osoba založená v zmysle Obchodného zákonníka za účelom podnikania, ktorého cieľom je dosahovanie zisku. Z vykonaného dokazovania dospel k záveru, že dojednanie rozhodcovskej doložky a následné konanie pred rozhodcovským súdom viedli vo svojich dôsledkoch k tomu, že spotrebiteľovi bola odopretá ochrana, ktorú mu poskytujú ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a tiež Smernice Rady 93/13/EHS.

Krajský súd v Nitre na odvolanie oprávneného uznesením z 31. mája 2011, č. k. 15CoE/118/2011-56 uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne v zmysle § 219 O. s. p. potvrdil.

Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že dňa 3. decembra 2010 došla súdu prvého stupňa žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu - Rozhodcovského rozsudku Arbitrážneho súdu Košice, sp. zn. 2C/776/2009 zo dňa 8. marca 2010, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 29. júna 2010 a vykonateľnosť dňa 29. júna 2010. Následne po predložení kópie poistnej zmluvy č. 44438 00001 zo dňa 29. mája 2007 vrátane Všeobecných poistných podmienok súd prvého stupňa obsadený vyšším súdnym úradníkom vydal napadnuté uznesenie.

Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav a z takto zisteného skutkového stavu urobil aj správny právny záver a svoje rozhodnutie aj správne odôvodnil. Nakoľko odvolací súd nezistil žiadne nesprávne posúdenie veci ani v jednej oprávneným namietanej okolnosti, odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého uznesenia, a preto s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. sa v odôvodnení tohto rozhodnutia obmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia bez toho, aby odvolací súd tieto dôvody opakoval.

K oprávneným namietaným skutočnostiam odvolací súd dodal, že v zmysle ustanovenia § 45 ZoRK je exekučný súd oprávnený posudzovať rozhodcovský rozsudok tak, ako keby právoplatný nebol a dáva mu právo posudzovať ho z hľadísk uvedených v § 45. Exekučný súd je teda oprávnený a zároveň aj povinný posudzovať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje účastníka na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom.

Podľa ZoRK, ak bolo zistené, že povinný bol zaviazaný k plneniu, ktoré je právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom, exekučný súd konanie zastaví a podľa Exekučného poriadku, ak zistí rozpor exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne a až následne konanie zastaví. Zákonná úprava teda dáva exekučnému súdu právo preveriť a vecne posúdiť rozhodcovský rozsudok aj z hľadiska, či plnenie uložené vo výrokovej časti rozsudku je dovolené a či zároveň nie je

v rozpore s dobrými mravmi. Uvedené posudzuje exekučný súd ako predbežnú otázku predtým, ako vydá poverenie súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie.

Ak sú v štádiu podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie splnené podmienky na zastavenie exekúcie, potom by bolo nelogické, aby exekučný súd vydal poverenie a až následne exekúciu zastavil.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd uviedol, že bez ohľadu na formu, ako aj znenie rozhodcovskej doložky uzatvorenej medzi dodávateľom a spotrebiteľom je potrebné považovať rozhodcovskú doložku za neprijateľnú podmienku, ak vyznieva v neprospech spotrebiteľa, a to vtedy, ak spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa a nebola individuálne dojednaná, čo platí aj pre daný prípad.

Odvolací súd sa nestotožnil s oprávneným namietanou individuálnosťou dojednania rozhodcovskej doložky, nakoľko rozhodcovská doložka je súčasťou vopred pripraveného formulára, ktorý oprávnený používa vo vzťahu k neurčitému počtu osôb. Okrem toho pod ďalšími zmluvnými dojednaniami je uvedený aj bod 1, nielen bod 2 a uvedené ustanovenie je tak skoncipované, že vôbec nie je z neho zrejmá skutočnosť, že by povinný vyjadril s rozhodcovskou doložkou súhlas, či vôbec si uvedomil právne následky uvedeného dojednania, a to i s ohľadom na písmo, ako aj štruktúru textu, ktorá je veľmi neprehľadná.

Zároveň odvolací súd nesúhlasil ani s tvrdením, že konanie pred rozhodcovským súdom nevyznieva v neprospech spotrebiteľa, pretože neprospech okrem omnoho vyšších trov konania videl aj v skutočnosti, že podmienkou prihladenia na odpor žalovaného je zaplatenie poplatku za podanie odporu, ktorý je vo výške 70,-- eur, čím sa vlastne zhoršila možnosť povinného brániť sa proti rozhodcovskému rozsudku, lebo je podmienená úhradou viac ako dvojnásobnej sumy ako je predmet sporu.

Okrem iného dojednanou rozhodcovskou doložkou bolo spotrebiteľovi odňaté právo zaručené článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, pretože rozhodcovská doložka mu bránila uplatniť a domáhať sa svojho práva na všeobecnom súde a nútila ho podrobiť sa rozhodnutiu, ktorým došlo k zneužitiu práv dodávateľom.

Vzhľadom k tomu, že rozhodcovská doložka je neprijateľná podmienka, je potrebné na ňu aplikovať § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, z ktorého vyplýva, že rozhodcovská doložka ako neprijateľná podmienka je neplatná, a preto na základe takejto rozhodcovskej doložky rozhodcovský súd nemal ani právomoc rozhodovať spor účastníkov konania a vydať predmetný exekučný titul, t. j. rozhodcovský rozsudok. Uvedený rozhodcovský rozsudok nemôže byť podkladom pre vykonanie exekúcie, na základe čoho bolo dôvodné aplikovať ust. § 45 ods. 1, 2 ZoRK už v štádiu rozhodovania o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a návrh na vykonanie exekúcie zamietnuť v celosti.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal oprávnený dovolanie, v ktorom žiada zrušiť rozhodnutia súdov oboch nižších stupňov a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, lebo sudy v danom prípade rozhodli vo veci, ktorá nepatrí do ich právomoci (§ 237 písm. a/ O. s. p.), lebo súd v exekučnom konaní nie je oprávnený skúmať (ne)prijateľnosť rozhodcovskej doložky a nesmie ani preskúmať vecnú správnosť rozhodnutia označeného za exekučný titul; sudy odňali oprávnenému možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.), a to tým, že sudy nenariadili vo veci pojednávanie, hoci sudy vykonávali dokazovanie a tým neumožnili oprávnenému vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom, čím sudy odňali oprávnenému možnosť konať pred súdom, vyvrátiť alebo oslabiť právny názor, ktorý je základom pre rozhodnutie oboch súdov. Oprávnený v tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 60/04. Oprávnený tiež namieta, že sudy založili svoje rozhodnutia na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), a to v otázkach exekučného prieskumu vykonávaného súdom v zmysle § 45 ZoRK, ďalej individuálneho dojednania rozhodcovskej doložky a jej (ne)platnosti a dôvodnosti zamietnutia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku).

Oprávnený podaním doručeným Okresnému súdu Levice dňa 4. mája 2012 doplnil právnu argumentáciu k dovolaniu, v ktorom uviedol, že rozhodnutie exekučného súdu je nepreskúmateľné a arbitrárne, čo zakladá odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. b/ O. s. p., dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. a porušuje základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a to tým, že uznesenie exekučného súdu neumožňuje

preveriť správnosť postupu exekučného súdu metódou myšlienkového verifikácie, teda preskúmania sledu premís a logických záverov, ktoré viedli exekučný súd k názoru o neprijateľnosti rozhodcovskej doložky.

Procesným úkonom z 8. augusta 2012 oprávnený navrhol prerušiť konanie o jeho dovolaní. Uviedol, že mu bolo doručené uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. júla 2012, sp. zn. IV. ÚS 344/2012 o tom, že jeho ústavná sťažnosť, ktorú podal vo veci sp. zn. 6 Cdo 228/2011, bola prijatá na ďalšie konanie. Podľa oprávneného môže mať konečné rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky význam aj pre predmetné dovolacie konanie, čo podľa jeho názoru opodstatňuje prerušenie dovolacieho konania (§ 109 ods. 2 O. s. p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) najskôr skúmal, či je dôvodný návrh oprávneného na prerušenie dovolacieho konania.

V zmysle § 243c O. s. p. pre konanie na dovolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa, pokiaľ nie je ustanovené niečo iné; ustanovenia § 92 ods. 1 a 4 a § 95 však pre konanie na dovolacom súde neplatia. Podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. súd, pokiaľ neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Vyššie citované ustanovenia upravujú tzv. fakultatívne prerušenie konania, v prípade ktorého je na úvahe – v danom prípade dovolacieho – súdu, či konanie (ne)preruší. Najvyšší súd Slovenskej republiky pri rozhodovaní o návrhu oprávneného na prerušenie dovolacieho konania vychádzal z toho, že samo podanie ústavnej sťažnosti v inej právnej veci, dokonca ani jej prijatie Ústavným súdom Slovenskej republiky na ďalšie konanie nie je dôvodom, so zreteľom na ktorý treba dovolacie konanie prerušiť. Ústavný súd Slovenskej republiky môže, ale rovnako nemusí vyhovieť podanej ústavnej sťažnosti. Pritom Ústavný súd Slovenskej republiky sám zastáva názor, že právne závery, vyplývajúce z jeho rozhodnutí vo veciach individuálnych sťažností podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sa

týkajú v podstate len týchto sťažností a nie sú v zásade globálne záväzné (neplnia funkciu všeobecne záväzného aplikačného pravidla) pre rozhodovaciu prax všeobecných súdov (viď uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22. augusta 2012 sp. zn. I. ÚS 359/2012). V tom zmysle ani rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. IV. ÚS 344/2012, ktoré bude vydané, nemôže mať pre preskúmanú vec účinky záväzného aplikačného pravidla. Navyše, Ústavný súd Slovenskej republiky v skutkovo a právne obdobnej veci toho istého oprávneného uznesením z 11. decembra 2012, sp. zn. III. ÚS 595/2012 odmietol ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú; obdobne rozhodol Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením z 19. júna 2012, sp. zn. III. ÚS 264/2012.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky návrh oprávneného na prerušenie dovolacieho konania zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ďalej skúmal, či dovolanie oprávneného smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanvej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. V zmysle § 239 ods. 1 O. s. p. je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak a) odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b) odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c) ide o uznesenie o uznaní (neuznaní)

cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Uznesenie odvolacieho súdu, ktoré napadol oprávnený dovolaním, nemá znaky žiadneho z vyššie uvedených uznesení. Odvolací súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, dovolanie ale nesmeruje proti potvrdzujúcemu uzneseniu uvedenému v ustanovení § 239 ods. 2 písm. a/ až c/ O. s. p. Dovolanie oprávneného preto podľa § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. prípustné nie je.

Prípustnosť dovolania oprávneného by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca, alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O. s. p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O. s. p. ale nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Oprávnený procesné vady konania v zmysle § 237 písm. b/ až e/ a g/ O. s. p. netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Oprávnený namieta, že súdy v danom prípade rozhodli vo veci, ktorá nepatrí do ich právomoci (§ 237 písm. a/ O. s. p.).

V občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, ktoré vyplývajú z občianskoprávnych, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány (§ 7 ods. 1 O. s. p.). V občianskom súdnom konaní súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy (viď bližšie § 7 ods. 2 O. s. p.). Iné veci prejednávajú a rozhodujú súdy v občianskom súdnom konaní, len ak to ustanovuje zákon (§ 7 ods. 3 O. s. p.).

Nedostatok právomoci súdu sa považuje za neodstrániteľnú podmienku konania, ktorá má ten dôsledok, že súd nemôže vydať rozhodnutie vo veci samej, ale musí konanie zastaviť a vec postúpiť inému orgánu. Prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu je daná, ak súd rozhodol vo veci, o ktorej mal rozhodnúť iný orgán.

V danom prípade oprávnený procesnú vadu konania uvedenú v § 237 písm. a/ O. s. p. nevyvodzuje z toho, že súdy vôbec nemali konať a rozhodovať. Ich právomoc konať v exekučnom konaní nepopiera. Vyčíta im však, že v rozpore so zákonom preskúmavali rozhodcovský rozsudok po vecnej stránke a že bez zákonom zvereného oprávnenia v exekučnom konaní skúmali existenciu (platnosť) rozhodcovskej zmluvy. Oprávnený teda namieta, že rozhodnutia súdov spočívajú na nesprávnej aplikácii a interpretácii ustanovení zákona. Z určujúceho – obsahového – hľadiska (viď § 41 ods. 2 O. s. p.) nejde zo strany oprávneného o námietku nedostatku právomoci súdov, ale o námietku inú, ktorú oprávnený uvádza vo väzbe na otázku zákonnosti a vecnej správnosti právnych záverov súdov (ich právneho posúdenia veci), na ktorých v danom prípade založili svoje rozhodnutia.

Oprávnený takto formulovanou námietkou nedostatku právomoci súdov (§ 237 písm. a/ O. s. p.) dostatočne nezohľadňuje, že ním napadnuté rozhodnutie bolo vydané v exekučnom konaní, v ktorom rozhodovanie súdov vyplýva jednoznačne priamo zo zákona (viď napríklad ustanovenia § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1 Exekučného poriadku).

Vzhľadom na to dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že námietka oprávneného o existencii vady konania v zmysle § 237 písm. a/ O. s. p. nie je opodstatnená. Súdly rozhodovali vo veci, ktorá patrí do ich právomoci.

Podľa názoru oprávneného mu súdy odňali možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je procesne nesprávny postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať (realizovať) procesné oprávnenia účastníka občianskeho súdneho konania, priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

Oprávnený tvrdí, že k procesnej vade uvedenej v § 237 písm. f/ O. s. p. došlo tým, že súdy vykonali dokazovanie listinnými dôkazmi bez nariadenia pojednávania, bez jeho účasti a možnosti vyjadriť sa k vykonaným dôkazom.

V preskúmvanej veci dospelo exekučné konanie do štádia posudzovania splnenia tých zákonom stanovených procesných predpokladov, za ktorých súd poverí exekútora vykonaním exekúcie. Dovolaním je napadnuté rozhodnutie, vydané v tomto štádiu exekučného konania.

Po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd preskúmava žiadosť o udelenie poverenia, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul z hľadiska ich súladu so zákonom. Pri tom medziiným skúma, či návrh na vykonanie exekúcie má všetky náležitosti, či je k návrhu pripojený exekučný titul opatrený potvrdením (doložkou) o vykonateľnosti, či je exekučný titul materiálne vykonateľný, či sú oprávnený a povinný osobami uvedenými v exekučnom titule a či sú splnené všeobecné podmienky konania v zmysle § 103 O. s. p. V štádiu, pri ktorom súd skúma, či žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrh na vykonanie exekúcie alebo exekučný titul nie sú v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), sa vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu. V tomto štádiu súd nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ustanoveniach § 122 až § 124 O. s. p.) – postačujúce je totiž, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu, vrátane do neho založených listín. Vzhľadom na to sa oboznamovanie s obsahom listín, ktoré je zamerané na posúdenie splnenia podmienok konania a predpokladov pre vyhovie žiadosti súdneho exekútora o poverenie na vykonanie exekúcie, nemusí vykonávať na pojednávaní a za prítomnosti oprávneného a povinného.

Ak teda oprávnený vyvodzuje existenciu procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. z toho, že súdy vykonali „dokazovanie“ bez nariadenia pojednávania a v jeho neprítomnosti, ide o námietku neopodstatnenú. Namietaným postupom súdov nebola oprávnenému znemožnená realizácia jeho procesných oprávnení.

Oprávnený v dovolaní namietal aj to, že právne predpisy neumožňujú exekučnému súdu skúmať prijateľnosť či neprijateľnosť rozhodcovskej doložky, a preto tento nemôže vysloviť ani jej neplatnosť. Najvyšší súd Slovenskej republiky na podstatu a zmysel tejto námietky prihliadal iba v súvislosti so skúmaním, či v konaní na súdoch nižších stupňov nedošlo k vade v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. O procesnú vadu konania, uvedenú v tomto ustanovení, ide totiž tiež v prípade zamietnutia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ak pre to neboli splnené zákonom stanovené podmienky; takým zamietnutím sa totiž oprávnenému odopiera právo na výkon vykonateľného rozhodnutia. Dovolací súd preto skúmal, či nejde o tento prípad.

Po preskúmaní veci dospel k záveru, že v preskúmvanej veci nešlo ani o prípad zamietnutia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v procesnej situácii, v ktorej pre toto zamietnutie neboli splnené zákonné predpoklady. V tejto súvislosti sa Najvyšší súd Slovenskej republiky stotožnil s argumentmi, uvedenými v odôvodneniach rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaniach sp. zn. 2 Cdo 5/2012, sp. zn. 3 Cdo 146/2011, sp. zn. 3 Cdo 167/2011, sp. zn. 3 Cdo 122/2011, sp. zn. 5 Cdo 100/2012 a sp. zn. 6 Cdo 228/2011, ktorých právne závery považuje z pohľadu dovolacieho súdu za konštantné. Pokiaľ teda súd prvého stupňa predmetnú žiadosť zamietol a odvolací súd jeho rozhodnutie potvrdil, nemal ich postup za následok odňatie možnosti oprávneného pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O. s. p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa ďalej zaoberal námietkou oprávneného, či rozhodnutia súdov nižších stupňov sú dostatočne odôvodnené, preskúmateľné (§ 237 písm. f/ O. s. p.). Po preskúmaní veci však dospel k záveru, že táto námietka oprávneného taktiež nie je dôvodná.

Podľa § 157 ods. 2 O. s. p., v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 167 ods. 2 O. s. p., ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 09. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 09. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že v odôvodnení svojho rozhodnutia prvostupňový súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol a odvolací súd dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil (aj so zreteľom na obsah odvolania oprávnenej). Ich rozhodnutia nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súdy sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlili od znenia príslušných ustanovení a nepopreli ich

účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že oprávnený sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Najvyšší súd Slovenskej republiky k námietkam oprávneného ohľadne nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) dodáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia).

Pre úplnosť Najvyšší súd Slovenskej republiky dodáva, že oprávnený zaslal prvostupňovému súdu aj podanie (podané na poštovú prepravu 30. apríla 2012 a doručené súdu prvého stupňa 4. mája 2012), v ktorom doplnil dôvody dovolania zo 6. septembra 2011 (podané dňa 31. augusta 2012) o dovolací dôvod podľa ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. S poukazom na ust. § 240, § 241 a § 242 O. s. p. Najvyšší súd Slovenskej republiky na podanie doplňujúce dovolanie neprihliadal, nakoľko ho oprávnený podal necelých osem mesiacov po uplynutí lehoty na podanie dovolania (uznesenie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť 1. augusta 2011, posledný deň na podanie dovolania teda bol 2. september 2011 pričom doplnenie bolo podané na poštovú prepravu 30. apríla 2012) a zároveň ním rozširoval dôvody dovolania o dovolací dôvod podľa ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., ktorý v dovolaní podanom v lehote uplatnený nebol, čím došlo k rozšíreniu rozsahu, v ktorom rozhodnutie odvolacieho súdu napáda. Na návrhy, ktoré sú podané po uplynutí lehoty na dovolanie, či už prvostupňovému súdu, ktorý vo veci rozhodoval, pred predložením veci dovolaciemu súdu alebo priamo dovolaciemu súdu, pri rozhodovaní už dovolací súd neprihliada.

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesných väd konania, tvrdených oprávneným (§ 237 písm. f/ O. s. p.), nevyšli najavo ani iné procesné vady konania, vymenované v § 237 O. s. p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva

z ustanovenia § 239 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol dovolanie oprávneného podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

V dovolacom konaní procesne úspešnému povinnému vzniklo právo na náhradu trov konania proti oprávnenému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky nepriznal povinnému náhradu trov tohto konania, lebo nepodal návrh na priznanie náhrady trov dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 12. júna 2013

JUDr. Darina Ličková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová